

ogsaa kunde komme til at forhandle dette Spørgsmaal. Thi — og dette har jeg ikke troet at begaae nogen Indiskretion ved at omtale — hele Udvalget har i nogle af de første Ord i Betænkningen udtalt, at man har stillet sig ganske paa samme Standpunkt som Lovudkastet, ved nemlig kun at holde sig til de deri omhandlede Spørgsmaal og derimod lade Borgerrepræsentantffabets Sammensætning og Valg aldeles udenfor Betragtning, hvorved der altsaa for nogle Medlemmers Vedkommende tillige er taget den Reservation, at de ingenlunde erkjende Andet, end at dette trænger til Forbedring, men at Spørgsmaalet derom ikke foreligger her. Det var det, hvori den ærede Landssthingsmand var fuldkommen enig med os Andre.

Besfely: Det maa dog være mig tilladt at tilføie et Par Ord, da jeg seer, at jeg ikke er bleven forstaaet, da jeg for imødegik den ærede Ordfører. Han meente, at den Bestemmelse, som jeg har omtalt af Ord. af 1840, refererer sig til Borgerrepræsentanternes Valg; men det forekommer mig, at dette aldeles ikke er Tilfældet. Det er en Bestemmelse om Regjeringens Myndighed med Hensyn til Communen — en Bestemmelse om, hvilken Myndighed Regjeringen har med Hensyn til Communen, forsaavidt der findes en Collisjon Sted. Jeg udhævede udtrykkeligt, at der var ikke blot Tale om at forhindre en Beslutning eller fremtvinge et Foretagende, men tillige om en Straf. Det er altsaa en Bestemmelse, som, saavidt det stiller sig for mig, Intet har at gjøre med Borgerrepræsentanternes Valg, men ene med Regjeringens Ret og Myndighed ligeoverfor Communen, og det er i denne Hensende, jeg meente, at man uden at komme ind paa at sammenjadske Loven meget godt kunde tage en Bestemmelse. Jeg skjønner virkelig ikke, at der, fordi denne Bestemmelse findes i den ældre Lovgivning, ikke kunde tages Hensyn dertil her, naar det nærværende Lovforslag gaaer ud paa at ordne det Tilfyn, som er forbeholdt i Grundloven. Naar en Communalanordning skulde gives af Regjeringen, da maatte den bestemme et Tilfyn; men dette er ikke et Tilfyn, det er meget Mere, og Lovfor-

slaget gaaer jo dog ud paa at ordne Forholdet mellem Communen og Regjeringen. Naar Embedsmændene ikke kunne vælges uden Approbation af Regjeringen, da forekommer det mig, at det er ligefrem Ordningen af dette Forhold, der er Tale om, og jeg skjønner derfor ikke, at det, at der er Tale om Borgerrepræsentanterne i den nævnte Paragraph, kan forandre Sagen, men at det, hvorefter det egentlig dreier sig, er Regjeringens Myndighed ligeoverfor Communen.

Ordføreren: Lær jeg blot, naaget Realkiteten af Spørgsmaalet ikke foreligger, gjøre opmærksom paa, at det, der er Hovedspørgsmaalet, nemlig Retten til at opløse, i Virkeligheden ikke er Andet end Retten til at appellere til Vælgerne, og skjøndt det i Formen er en Myndighed for Regjeringen, saa er det dog i visse Henseender en Herlighed for Vælgerne; thi der kan virkelig komme Tilfælde, hvor den offentlige Mening stiller sig saaledes, at den vil fremtalde Udøvelsen af denne Ret, som indfatter Vælgerne i deres Souverænitæt, ved nemlig at sætte dem istand til efter eget Sind at indsatte en Repræsentation.

Krabbe: Efter hvad den næstsidste ærede Taler har yttret, maa jeg ansee ham forpligtet til at stille et Vædringsforslag til 3die Behandling, da denne Discussion ellers vilde være aldeles ufrugtbar.

Besfely: Det maa dog være mig tilladt endnu at bemærke, at en Uoverensstemmelse imellem Vælgerne og Borgerrepræsentanterne dog vel ikke kan løses paa den Maade, som min ærede Ven, Ordføreren, har antydet; thi der er slet ikke Tale om en Oplosning af denne Grund, og det er formodentlig derved, at Forverlingen opstaaer. Naar et Ministerium opløser den lovgivende Forsamling, fordi der findes Uoverensstemmelse Sted mellem Regjeringen og Forsamlingen, da er det en Appel til Vælgerne for at erfare, om de ere i Uoverensstemmelse med Regjeringen eller med Forsamlingen. Men her er der kun Tale om en Oplosning som Straf. Der siges, at Regjeringen har denne Ret,